

Hoofdstuk 4: Jodenvervolgning

Er woonden in 1933 in Europa 9 miljoen Joden. In 1945 was 70% van hen door de Duitsers vermoord in vernietigingskampen. Deze vernietiging van 6 miljoen Joden heet de Holocaust.

Vrijwel meteen nadat Hitler aan de macht was gekomen, kregen de Joden te maken met discriminatie. In 1935 vaardigde Hitler de Neurenbergse rassenwetten uit (zie blz. 56) en in 1938 werden de Joden het mikpunt van vernielingen in de Kristallnacht (zie blz. 56). De Nationaal-socialisten beschouwden de Joden als minderjarige mensen en gaven hen de schuld van de economische crisis en het verliezen van de Eerste Wereldoorlog. Ze werden steeds meer gediscrimineerd.

De meeste Joden woonden in Oost-Europa. De Joden in West-Europa waren gewone burgers die weinig anders waren dan de niet-Joden.

Iveral waar de Duitsers de baas werden verloren de Joden hun baan, mochten kinderen alleen nog naar Joodse scholen, mochten Joden niet meer naar musea en moesten ze een zeshoekige Jodenster op hun kleding dragen.

In 1942 begonnen de Duitsers met het oppakken en opsluiten van Joden in kampen. In sommige kampen moesten ze zware arbeid tot ze er dood bij neervielen, in andere kampen, zoals in Auschwitz en Treblinka werden ze met duizenden tegelijk vergast in gaskamers.

Ook Nederland kreeg te maken met de Jodenvervolgning. Het begon met discriminerende maatregelen maar al gauw (febr. 1941) werd een eerste groep Amsterdamse Joden naar concentratiekampen gestuurd. De communisten in Amsterdam protesteerden hiertegen met een staking in de haven (Februaristaking). Uiteindelijk zijn in Nederland ongeveer 170.000 Joden weggevoerd. 104.000 daarvan zijn nooit meer terug gekomen.

Door in de bevolkingsregisters te kijken wisten de Duitsers precies waar de Joodse mensen woonden. Het was lastig om uit Nederland weg te vluchten.

Belangrijke begrippen:

Zie: blz. 80

Neurenbergse rassenwetten (blz. 56)

Kristallnacht (blz. 56)

Holocaust

Doorgangskamp

Vernietigingskamp